

det har aftalt for samhandel med et forbundet foretagende i den anden stat, kan den anden stat efter stk. 2 foretage en såkaldt korresponderende korrektion for det forbundne foretagende. Den korresponderende korrektion skal i princippet svare til den nedsættelse, henholdsvis forhøjelse, der er en følge af den primære korrektion. Stk. 2 er ændret lidt i forhold til OECD-modellen, så det er klart, at en korrektion i den ene stat ikke automatisk medfører en korresponderende korrektion i den anden stat, men at en korresponderende korrektion vil være baseret på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Artikel 10. Udbytte.

Artiklen angår tilfælde, hvor et selskab, der er hjemmehørende i den ene stat, udlodder udbytter til en aktionær, som er hjemmehørende i den anden stat. I så fald er beskatningsretten til udbytterne delt mellem denne kildestat og denne bopælsstat.

Udbytter kan efter stk. 1 beskattes i modtagerens bopælsstat.

Udbytterne kan efter stk. 2 også beskattes i kildestaten, men hvis den retmæssige ejer af udbytterne er hjemmehørende i den anden stat, gælder følgende begrænsninger på kildestatens beskatningsret:

- a. Kildestaten kan højst beskatte udbytter betalt af et datterselskab til et moderselskab med 5 pct., hvis moderselskabet ejer mindst 25 pct. af kapitalen i datterselskabet.
- b. I alle andre tilfælde kan kildestaten højst beskatte udbytter med 15 pct.

I stk. 2 er det videre bestemt, at disse maksimums-satser ikke begrænser Chiles ret til at opkræve »additional tax«, så længe »first category tax« fuldt ud kan modregnes i »additional tax«. Baggrunden for denne bestemmelse er Chiles selskabsskattesystem, hvor landet først beskatter et selskabs overskud med en første kategori skat i det år, hvor overskuddet indtjenes, og derefter beskatter selskabet med en tillægsskat i det år, hvor det udlodder overskud efter skat til aktionærerne. For tiden er første kategori skatten på 15 pct. og tillægsskatten på 35 pct. Første kategori skatten modregnes dog i tillægsskatten. Tillægsskatten skal altså ikke anses som en udbytteskat, så denne skat skal ikke nedsættes til maksimums-satserne i stk. 2.

Udtrykket »udbytter« er defineret i stk. 3.

Stk. 4 omhandler tilfælde, hvor udbyttmodtageren driver erhvervsvirksomhed gennem et fast driftssted i kildestaten eller udøver frit erhverv gennem et fast sted i denne stat, og den aktiebesiddelse, der ligger til grund for udbytteudlodningen, er direkte forbundet

med det faste driftssted eller faste sted. I så fald gælder maksimums-satserne i stk. 2 ikke, men udbytterne beskattes som indkomst ved erhvervs-mæssig virksomhed efter bestemmelserne i artikel 7 eller som indkomst ved frit erhverv efter bestemmelsen i artikel 14.

En stat kan efter bestemmelserne i stk. 5 ikke beskatte et selskab i den anden stat af udloddet eller ikke-udloddet fortjeneste under henvisning til, at den underliggende indkomst er indtjent i den førstnævnte stat. Dog kan en aktionær bosiddende i den førstnævnte stat naturligvis beskattes af sine udbytter fra selskabet.

Stk. 6 har en antimisbrugs-bestemmelse, hvorefter artiklen ikke finder anvendelse, hvis arrangementet alene er indgået med henblik på at drage fordel af bestemmelserne.

Artikel 11. Renter.

Artiklen angår renter, som hidrører fra den ene stat og betales til en modtager, der er hjemmehørende i den anden stat. I så fald er beskatningsretten til renterne delt mellem denne kildestat og denne bopælsstat.

Efter stk. 1 kan renter beskattes i modtagerens bopælsstat.

Efter stk. 2 kan renterne også beskattes i kildestaten, men hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden stat, må kildestatens skat ikke være højere end 15 pct. af renternes bruttobeløb. Efter OECD-modellen er maksimums-satsen på 10 pct.

I punkt 3 i den tilknyttede protokol er derfor aftalt en mestbegunstigelses-klausul, hvorefter Chile ikke må opkræve højere kildeskat af rentebetalinger til Danmark, end Chile aftaler i dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre OECD-lande.

Begrebet »renter« defineres i stk. 3. Ved anvendelsen af artikel 11 omfatter renter indkomst af gældsfordringer af enhver art samt indkomst, der er undergivet samme skattemæssige behandling som indkomst af pengelån efter kildestatens lovgivning. Det sidste led afviger fra OECD-modellens definition.

Stk. 4 gentager princippet fra artikel 10, stk. 4, så renter af fordringer, der er direkte forbundet med et fast driftssted eller fast sted, beskattes som erhvervsindkomst efter artikel 7 eller som indkomst ved frit erhverv efter artikel 14.

Stk. 5 bestemmer, hvornår renter skal anses for at hidrøre fra en stat (kildestaten).

Stk. 6 gentager armlængdeprincippet, som omhandlet i artikel 9.

Stk. 7 har samme antimisbrugs-bestemmelse som artikel 10, stk. 6.